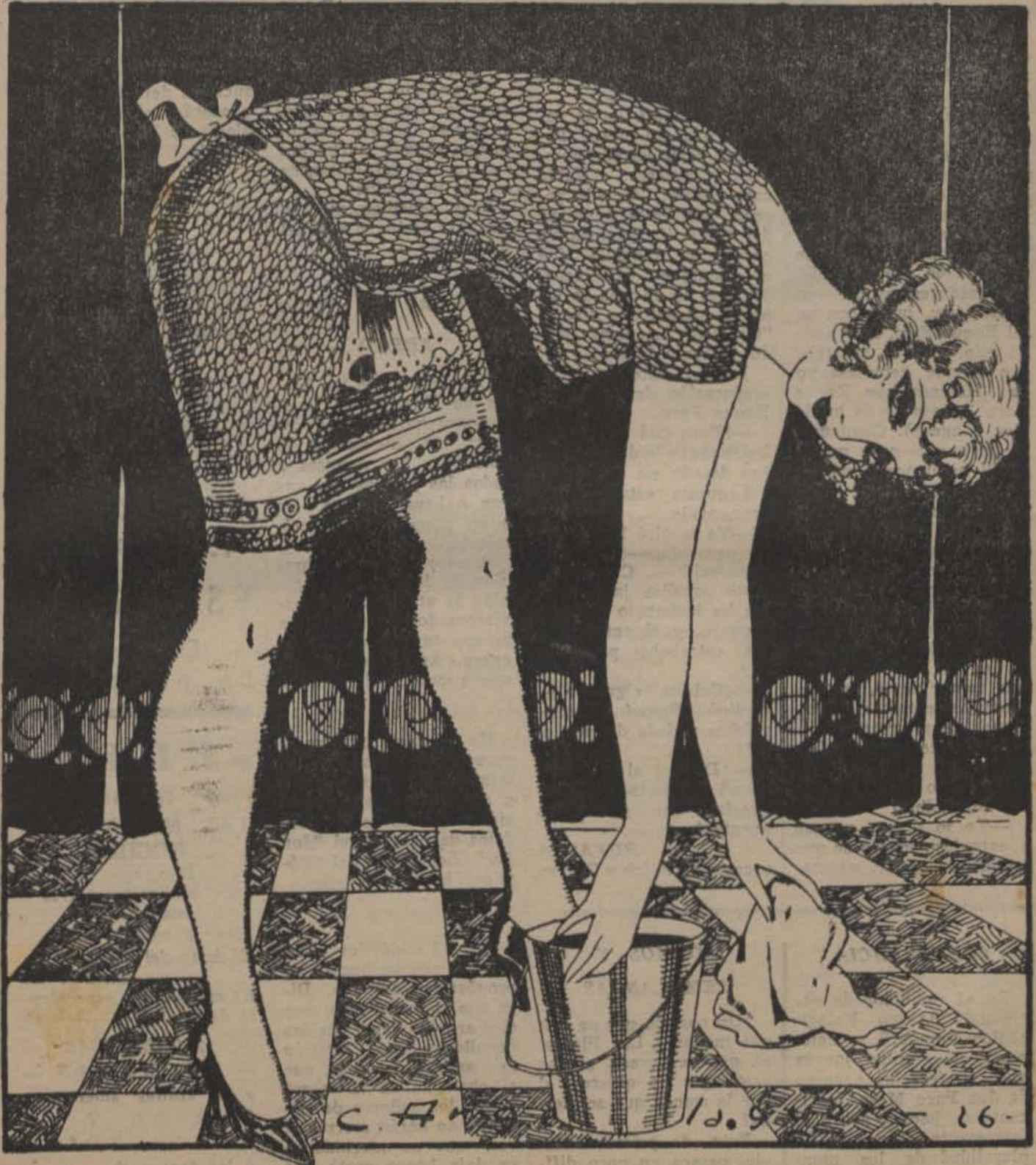

LA TUIES

—Jo no entenc com hi ha minyones que es passen to el dia fregant! No sé pas quin gust hi troben!

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANAL PLAZANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELJES MORTUORIAS

¡SALE HOY!

Nuestro programa: *Solidaridad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda*

La carrera de Lacuesta

Animalada astracanesca que ha escrito esta semana todo solo (¡tan pequeñito!) nuestro inconmensurable director Don Eleuterio Rufasta y Plantalamor, ex socio del Club de Natación de Vecinos de Vallvidrera.

Esto que voy a contar, es de cuando yo era jovencito. Como veis, se trata de un cuento viejo. Yo, entonces, estaba en Amsterdam, junto con un tal Roque Fort, muy amigo mío. (No os asustéis, que aunque estuviese yo en Holanda con Roque Fort, la cosa no os ha de oler a queso). Comíamos en un bar de poca monta y allí habíamos trabado amistad con Felipe Lacuesta, ganador del gran premio de natación de La Haya durante siete años consecutivos.

Mi amigo Roque Fort era muy aficionado al juego, y como se preparaban unas carreras de natación en las que Lacuesta tenía que tomar parte, un mediodía, mientras almorzábamos, le preguntó:

—¿Qué te parece! ¿Ganarás?

—¿Acaso lo dudas? ¡Yo soy invencible!

—Te lo digo, porque si estuviera seguro de que habías de ganar, apostaría

a tu favor unos cuantos florines.

—Puedes apostar sin miedo, que ganaré.

Llegó el día de la carrera, que era mixta. Tomaban parte en ella hombres y mujeres. ¡Había cada jamba! ¡Aquello parecía una fiesta nocturna del "Edén"! Empezó la carrera y... ¡aquello fué el desmiguen, el descua-jen y el no va más de los no va mases! que dice el "Gordito". Lacuesta quedó en sexto lugar.

Juzguen ustedes la desesperación de mi amigo Roque Fort.

—¡Pero qué has hecho, borrango!—le dijo—. ¡Me has dejado sin un florín! Lacuesta estaba todo acongojado.

—Ya te diré lo que me ha ocurrido...—dijo todo ensopecido—. Cuando he visto aquellas jambas, se me ha levantado el entusiasmo... y el entusiasmo me estorbaba para nadar...

—¡Cabeza cigraño!—replicó Roque Fort— ¡Haber nadado de cara al sol!

—¿De cara al sol?—exclamó Lacuesta— ¿Cómo querías que pasara los puentes?

RUFASTA
sucesor de Folch y Torres

teniendo en cuenta que una carta que no se quiere que se pierda "es certificada"... Barrinen y descompongan la frase, que ya caerán.

¿Y uno que va a la fonda y se marcha sin pagar, en qué se parece a una cosa que abunda mucho por las calles del Ensanche cuando ha llovido?

Pues, sencillamente; en que éste es barro y aquél un barra.

NOTICIAS DE TODO ARREO

Con motivo de las fiestas de Navidad, la Casa Verdura ha acordado regalar un almanaque de bolsillo y dos gomitas a todas las parejas que vayan a hacer gasto en aquel popular establecimiento.

A nosotros, en celebración de la fiesta, han tenido la atención de enviarnos dos pases de libre acceso durante el mes de enero. Agradecemos esta nueva muestra de aprecio.

o o o

No es cierto que las figuras de la Plaza de Cataluña que ahora vuelven a dar tanto juego hayan sido copiadas de los modelos de belleza del "Joy Joy". Las chicas del "Cómico" hacen más gozo.

La Escolástica del "Edén" nos ha hecho los pronósticos del año. Dice que todo irá bien, que el diario lo lleva, que las papallonas no tendrán más amigos del alma, que el champán se abaratará y que los señores de Sabadell no harán morros si ven que su querindanga se deja hacer gasto por algún bailarín de black-

botton. Con esto y con que el propietario del inmueble revoque la fachada, digo, con esto y con que tiren al suelo la casa de Güell y pongan una sucursal del "Mont d'or", quedará resuelto el problema de la felicidad del corrido.

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

Continúa els grans èxits de

JOY-JOY

El millor espectacle de Barcelona

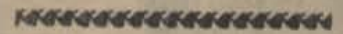

GRAN TEATRE

ESPANYOL

Exit colosal

LA PUNTAIRE

EDEN

Conde del Asalto, 12

LAS MIL Y UNA NOCHES

Dancing

De seis tarde a tres madrugada

Tarde y noche:

El éxito del día

Lo que nunca se vió

El maravilloso espectáculo de las

— 12 PRECIOSAS —

— INGLÉSAS —

y las étoiles americanas G ARSON Y

DIETRICH

A las doce noche y una y media de la madrugada

CONFERENCIA

En el recibidor de actos del "Ateneo Velocipédico Popular" se celebrará el próximo jueves una conferencia a cargo de don Paco Mesa, fabricante de baules, sobre el interesante tema: "La pluralidad de los mundos".

COLMOS Y

SEMBLANZAS

¿Un corrido que va con una menor a Las Planas, en qué se parece a una carta que no quiere el que la manda que se pierda?

Esto, de primer antuvio, parece un poco difícil contestar... Pero,

Barcelona, 23 de Desembre de 1926

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

El briquet

ELS anem a donar uan nova que els deixarà aclarats. S'han acabat els mistos de fusta! Si, senyors, tal com s'ona! Dissabte, quan els estanquers en varen anar a buscar, els hi van dir que aquells eren els darrers.

A nosaltres no ens ha sorprès la cosa, perquè lo estrany fora que la senyora Arrendatària en continués donant, havent-se de treure del damunt aquelles capsas de quinze cèntims que no s'encenen ni davant de la Bella Dorita, quan dança una de les seves epilèptiques rumbes.

En sapiguer aquesta nova, els venedors de briquets han fet negoci, perquè molta gent, disposada a no gastar-se més les ungles contra els rasquers de les capsas, n'han comprat a dotzenes.

Però, no tots els briquets són bons. I sinó, preguntin-ho a la senyora del nostre amic Rafecas, una jamonassa opulenta, que l'altra nit s'esforçava sense resultat, a que sorgís l'espurna d'un aparell d'aquests.

—Ja es veu, ja, que aquest briquet és teu! — exclamà la bona senyora, al cap d'una estona.

—Per què ho dius, això? — féu el senyor Rafecas.

—Perquè li costa molt d'encendre's!

El pudor de l'Angeleta

L'ALTRE dia, l'Angeleta, una noia que viu en un poblet de la costa, va anar a denunciar al Jutjat, per escàndol públic, a un veí que cada dia es banya tot nu a la platja, malgrat el fred i les conveniències.

—Ja ho veu! — digué ella —. Cada matí, quan surto al balcó, el veig!

—I com el veu, vostè? — preguntà l'oficial del Jutjat —. Perquè jo conec el seu poble, i de casa seva a la platja, hi ha ben bé un quart...

I l'Angeleta respongué, tota vermella:

—Perquè m'he comprat un telescopi...

Corzana vencedor

FA dies que no haveu estat a l'Eden? Doncs, aneu-hi, fills meus, aneu-hi i no vos en penedireu pas!

En Corzana ha fet rejuvenir "la casa solariega" dels "corridos" barcelonins, d'una manera incomprendible, en aquests temps calamitosos.

Quin pet de dones que hi ha, a n'aquella casa!

Sobretot, hi ha unes ballarines angleses que fan tornar tarombes als concurrents. Semblen de goma; estan desllorigades de tot arreu! És a dir, de tot arreu, de tot arreu... Això, com que no ho hem vist, no ho podem assegurar. Si elles ens per-

meten fer una visita d'inspecció, llavors podrem parlar amb fonament de causa...

De moment, felicitem-nos de què en Corzana, en portar-les, ens les hagi deixat admirar per la part de fora!

Un èxit de la Laura

LA nostra Laura Brunet, té cops amagats. En el número passat vàrem publicar un d'aquells articles seus que fan tremolar les pedres.

Amb aquest motiu, de poc ens arruïna, pagant les cartes que el carter ha portat a la nostra redacció destinades a n'ella.

Ai, Laureta, no aprehi tant, que som pobrets!...

L'hortolà de Sant Boi

ELS LLITS MASSA ALTS

PARLAVEM uns quants amics de com ens havia anat el viatge de núvis, i en tocar el torn a n'en Manel, aquest va explicar:

—Nosaltres, jo i la Merceneta, vàrem anar a passar la lluna de mel en ple Pirineu. Oh, va ésser una cosa deliciosa! Aquells aires! Aquells paisatges!... Unicament hi havia una cosa que ens empipava, sobretot a la Merceneta, que tots sabeu que és menuda com una nineta.

—I què era, això que enterbolia la vostra lluna de mel? — va preguntar intrigat, l'Abadal.

—Oh, no res, una tonterïa al cap i a la fi! Figureu-vos que en aquelles terres tenen la mania de fer els llits alts com catafalcs. La Merceneta, és clar, tan menuda, no sabia com enfilem-s'hi...

—Sí, realment, pobra xicota — intervingué en Freixes, evocador —. Ja l'estic veient de bocaterrosa, volent-se enfilem, arrapada al llit, i tu atracan-te de bones vistes...

—Oh, aviat ho vaig tenir resolt: al vespre, en anar a dormir, li deïa: "nena, posa el peuet en aquesta viga."

—Què li sembla, mestre, estic bé de veu?

—No sé, però em sembla que per assegurar l'èxit, s'haurà d'obrir un xic més la faldilla...

I, zas, d'una embranzida la tenia dalt.

—No està mal, no està mal, l'ardit! — comentà maliciós en Xirinacs —. Però, i al matí, com s'ho feia, ella, per tornar a baixar?

En Manel va beure un glop de cafè i aclarí amb senzillesa:

—Oh, al dematí, com que ella es llevava primer que jo, li deïa: "Arrapat ben bé a n'aquesta corda, i ves baixant... baixant, fins que toquis de peus a terra..."

Ja era ben presumit, ja, en Manel, i fins una mica exagerat i tot, perquè, mireu que anar donant corda fins a tocar de peus a terra!...

Paquitu París.

UNA JUGUESCA

ANAVEM, jo i en Pomés, carrer de Pelai avall, floretejant a totes les modistetes que trobàvem al pas.

Eren poc més de les set, i allò no era un carrer, era un mostrari vivent de formosors femenines. Es clar que amb els nostres trenta cinc anys, pot ser resultàvem ja un xic sàtirs dient coses torbadores a les menudes de catorze, però, és tan afrodisíac veure com els hi floreixen les vermellors a les galtetes, en oïr les nostres procacitats!

—Vols dir que aquesta carta no és d'algun rival?

—No ho creguis pas! Era pels reis, però com que tu ja no em pots portar res, per això la cremo.

De sobte, en Pomés va llençar un crit:

—Això és una dona!

I en donar aquest crit, m'assenyalà una matrona superba, que caminava uns passos davant de nosaltres.

—Fixa't quins contorns, quins alts i baixos, quins...!

Vaig mirar detingudament a n'aquella estàtua de carn i anava a tancar la boca del meu amic, quan aquest m'interrompé:

—Però, és inútil, Comes: no hi ha res a fer!

—Vols dir? —vàreig preguntar amb sorna.

—No me'n parli's! L'he seguida més vegades! N'hi he arribat a dir, de coses! N'hi he fet, de promeses! Però, ni s'ha dignat contestar-me!

—Llàstima, perquè val la pena! Vols dir que si jo probés?...

—Perdries el temps, t'ho asseguro!

—Què et vols jugar, que avui mateix anem a cà n Verdura?

—I ca, home, i ca!

—T'hi jugues cinc duros?

—Van jugats.

—Doncs, no em trenquis les oracions i segueix-me de lluny, que vaig a treballar-la...

Sense dir una paraula més, m'apropo a l'interessada i li dic a cau d'orella:

—Fes el tonto, Fineta, i fes veure que no em coneixes. M'he jugat cinc duros amb un amic, de què et conquistaria aquesta tarda...

Naturalment, mitja hora després, entràvem triomfalment a cà n Verdura, amb la natural estupefacció d'en Pomés, que a l'endemà em va esquitxar els cinc Nassos bitllo-bitllo.

Pobre Pomés! Si ho hagués sabut, que la Fineta era la meva querindanga!...

F. i K. Mela

UNA IL·LUSIO

EL senyor Albert, amb la seva calva lluenta com una bola de billar i els seus cinquanta anys, arrugats com un pergami, va tenir la humorada de casar-se amb la Margaridó, un "nano" més movedís que l'argent viu.

Sembla mentida, però el senyor Albert, en casar-se, va ésser portat per una il·lusió: la de fer un successor que perpetués la seva raça. Res: il·lusions quimèriques, però molt naturals, al cap i a la fi.

I la Margaridó, que havia escoltat molt bé l'epístola de Sant Pau, i per tant sabia molt bé que una bona esposa ha de fer tots els possibles per acontentar al marit, feia tot el que sabia i tot el que podia per a convertir en realitat l'il·lusió del senyor Albert.

Un dia que la casadeta estava fent pràctiques amb el seu cosinet, per veure de complaure al senyor Albert en ço de donar-li un successor, aquest

—I, sempre s'ha dedicat a vendre el mateix? El mateix, sí, però la mateixa, no...

els va sorprendre infraganti i no volgueu pas saber la que es va armar. Els crits es sentiren fins a les Dreçanes, i això que el senyor Albert viu al cap d'amunt del carrer de Muntaner. Quan l'home ja s'hagué esbravat prou, ella se li acostà tota carinyosa i li digué amb posat d'arrepentida:

—Mira, Albert, jo no em creia que t'ho prenguessis d'aquesta manera...

—Doncs, com volies que m'ho prenguéss, barjaula?

—Veuràs, era una il·lusió, una petita il·lusió meva...

—Però, ai mal rellamp!, quina era, aquesta il·lusió?

—Senzillament: que si teníem la sort de tenir un marrequet, no fos calb, com tu ets!...

Badoret

RECURS ENGINYOS

EN Riudoms, l'auster professor de pàrvuls, té una mania, que desgraciadament quasi és l'únic mestre del nostre país que la té. La seva mania és la de que quasi bé són tan necessa-

—I ara, tan tapada, vas al Liceu?

—Oh, a sota porto una pulsera i un collaret...

ris els banys com els llibres, per a pujar forta, sana i profitosa la joventut.

Però en Riudoms té una escola en una barriada pobre i sols pot portar els menuts, estiu i hivern una vegada per setmana a banyar-se a càn Tunis, perquè els pobrissons no tenen ni cèntims pel tramvia.

—Demà — els hi digué el passat divendres a l'hora de plegar — porteu-vos la robeta, el berenar i vint cèntims, que a la tarda anirem als banys.

—Oh, senyor mestre — respongué en Joanet, un marrec nou que portava tot el vestit apedaçat — jo no tinc "taparrabos", i no podré venir...

—I sí, home, sí: digues a la teva mama que t'arregli una cosa qualsevol, per tapar-te.

A l'endemà, en Joanet entrà a l'escola tot cofoi.

—Sí que podré venir, senyor mestre, sí que podré venir a banyar-me! La mama ja m'ha arreglat una cosa per tapar-me!

I a la tarda, quan tothom s'estava despullant, en Joanet s'apropà a n'en Riudoms, i tot content li va dir:

—Oi que me'l posarà vostè, senyor mestre? Jo no en sabia!

I en dir-li això, li allargà un dit de guant que la seva mare li havia donat.

Baldufeta

—No et quedes, aquesta nit?

—No pot ésser, noia: tinc molta son, avui.

Baix... baixet...

Les belles anècdotes

LA NUVIA ANGELICAL

EN Ramon, begué un glop de cafè, llençà una bocada de fum, contemplà llarga estona les blavoses espirals que es perdien en capritxosos retorçaments vers a les vigues del xalet de caça i, repapat en la seva poltrona, començà a explicar, mentres el senyor Lluís i la seva respectable esposa i el senyor Rafel i la no menys respectable muller seva, es disposaven a gaudir de la salacitat que en Ramon sabia posar en les seves contalles.

Eren tres matrimonis, ja un xic gastats, que a les seves darreries s'havien adonat de què no n'hi havia prou de tenir diners i finques i joies per copsar els plaers de la vida i que calia gosar tot allò que tan sabiament ens prodigava la naturalesa, per no haver fet un pas insuls per aquesta vall de llàgrimes.

Es per aquest motiu que els tres matrimonis, en sentir la plètorà de la segona joventut, més boja i perillosa que l'altra, quan no s'ha viscut la primera, desgranaven amb deficiència el rosari del goig del viure, i un dia acudien a un cabaret, un altre visitaven els barris perillosos de Santa Madrona, que no són ben bé els de les Dreçanes, com lamentablement han equivocat els nostres costumistes de barris tèrbols amb els seus aiguafortats de catorze rals amb marc i tot. Així, en el seu capvespre, cercaven el sol de la vida nova, sense adonar-se, pobrets, que els seus fronts eren ja aureolats per fils d'argent i que era la lluna, no el sol, ço que il·luminava el seu camí.

Aquell dia, havien escollit el xalet de caça del senyor Lluís per renovar les esgotades forces i gosar com faunes i nimfes dels plaers carnals en plena natura.

I en Ramon començà així la seva narració, mentres els altres saborejaven l'excitant conyac cremat amb sucre:

—Oh, quin record més dolç el de la meva segona nit de núvis!...

Quedà sospès amb la paraula als llavis. Mig tancà els parpres com per a recollir tots els detalls del moment evocat i, mentres la Mercè, la seva esposa, cercava excusa per evitar trobar-se amb les mirades dels seus amics, ell continuà:

—Era tan senzilla, tan innocent, tan internament blanca, la meva doneta!...

—Ramon! — féu ella, tota envermellida.

—Vina — insinuà ell, amorós —. Sèu aquí, a la meva falda, i amaga el caparró en el meu pit,

si et fa vergonya que expliqui les nostres coses. Ella acceptà força contenta, i en Ramon seguí dient:

—El dia abans, la seva mare, la santa dona que pensava en tot, l'havia ensinistrada molt bé. "Mira, nena—li digué—des de demà, la teva vida entra en un nou aspecte. Sigues ben bona amb el teu marit. Res no t'ha de fer por. Ell és bó i honrat i no li pots negar res. No puc ésser més explícita. L'amor, és... com t'ho diré, ara, jo, pobre de mi? és... en fi, és una cosa natural que Déu ha imposat a les bèsties i a les persones, a les plantes i a tot el que en aquest món viu i es reproduïx. Demà, el teu marit no es podrà sostreure a les lleis de la naturalesa i farà... farà... T'has fixat mai amb el "Xelin" i la "Brunilda"? Doncs, ja em pots entendre, filla meva... com el gosset i la gosseta..."

Quan, en la cambra de l'hotel, vàrem quedar sols jo i la Mercè, vàreig creure morir de delícia. Era tan innocent, tan senzilla, tan blanca d'ànima, la meva doneta! Figureu-vos que en arribar aquell moment tan temut i tan desitjat, em digué, tota trèmola i deixant-se caure al llit de cara als llençols: "Fes el que vulguis, Ramonet, fes el que vulguis. Prou que ho sé, que tu has de fer com el "Xelin" i jo com la "Brunilda!"

I en un magnífic abandó, es disposava al sacrifici.

Els ulls se'm varen encendre, totes les artèries se'm desbocaren, però, vàreig ésser prou fort per evitar la temptació, i l'atropell no es va cometre. Vaig estar content, molt content, de la meva força de voluntat.

En acabar en Ramon, tots els presents varen respirar. Havien passat un moment de veritable engúnia. Els ulls de les dones, evitaven topar-se. Els seus cervellets voltaven... voltaven...

En Ramon paladejà el saborós conyac, donà una bona pipada, llençà el cigar, deixà caure els braços en el respall del sofà, clavà els ulls en l'envigat, i continuà:

—Pobreta! La vàreig alçar, li vaig fer un petó al front i li vaig ensenyar el veritable camí de l'amor...

Es féu un llarg silenci. Se sentia voleiar una mosca.

—Però... — insinuà el senyor Rafel — no entenc perquè parlaves tan de la segona nit...

—Oh, la segona nit, li vaig ensenyar l'altre...

LAURA BRUNET

UNA BONA NOIA

ES diu Maria, viu al carrer d'Aribau i té una piga molt peluda a la cuixa esquerra. Tots sabeu, doncs, de qui parlo. I si no ho sabeu en aquest moment, no dubteu pas que un dia o altre la concixereu.

Es tan bona noia! No té un no per ningú!

Mireu, l'altre dia anàvem junts carrer d'Aribau amunt. Jo la portava materialment penjada del braç. Ella es deixava treballar amb aquella santa paciència. De sobte s'apropà a nosaltres un jovincl de la primera volada, d'aquells que encara van de bona fe, i me li va clavar una bufetada que la va deixar sorda per una estona.

—Mala dona! Porca! Ja m'ho havien dit, ja, que erets d'aquesta mena, però amb mi, has ben acabat!

—Home — vaig observar jo, decidit a defensar a la Marieta — trobo que no és manera d'aturar a una noia que va acompanyada...

—Amb vostè no hi tinc res que veure, jove — em va respondre aquell mocós — però aquesta barjaula, se'n farà set pedres!

—Com s'enten, que no hi té res que veure? Es amb mi, i no amb ella, amb qui s'entendrà per aquesta qüestió, beneit!

Anàvem a agafar-nos, quan la Maria es va posar en mig de nosaltres dos i suplicà al jove agressor:

—Home, Rafelet, no siguis aixís! Mira, espera't aquí i de seguida torno, perquè amb aquest jove ja anirem de pressa...

Si era més bona noia, la Maria!...

Fly Candor

EL BAROMETRE HUMA

QUAN la senyora Adela es va enterar de què el senyor Riudor li fregia, va estar a punt d'arribar a la desesperació.

Ei! Un sabíes com una casa! Un pou de ciència! Una glòria nacional indiscutible, enredar-se amb una perduda, com era el pendó del segon pis! Era increïble! Era abominable!

I la senyora Adela l'emprenqué resoltament:

—Escolta, Japet — perquè ella li deia Japet, al seu espatlles científic — he sabut que estàs fent malbé el teu nom, denigrant-te i denigrant-me i que vas per tot arreu amb aquesta barjaula del segon pis. Ja comprendràs que això no pot ésser i que s'ha d'acabar "incontinenti". Què dirien els teus admiradors, quan se n'interessin? No comprens, Japet meu, que això és indigne del primer metereòleg d'Europa?

El senyor Japet Riudor, encongí les espatlles, com volent dir: "Es fatal, però ha d'ésser així!"

—Què vols dir, Japet, amb aquest signe de resignació? — interpel·là durament la senyora Adela.

—Es dolorós confessar-t'ho, esposa meua — barbotejà ell amb veritable dolor — però no puc separar-me d'aquesta... senyora.

—Com s'enten? Si et plau, per força, te'n separaràs! — insistí ella, ja perduts els estreps — No mancaria més!

—No puc! Ella és la meua fama, el meu nom, la meua ciència!... Per ella puc pronosticar els moviments atmosfèrics d'una manera infal·lible...

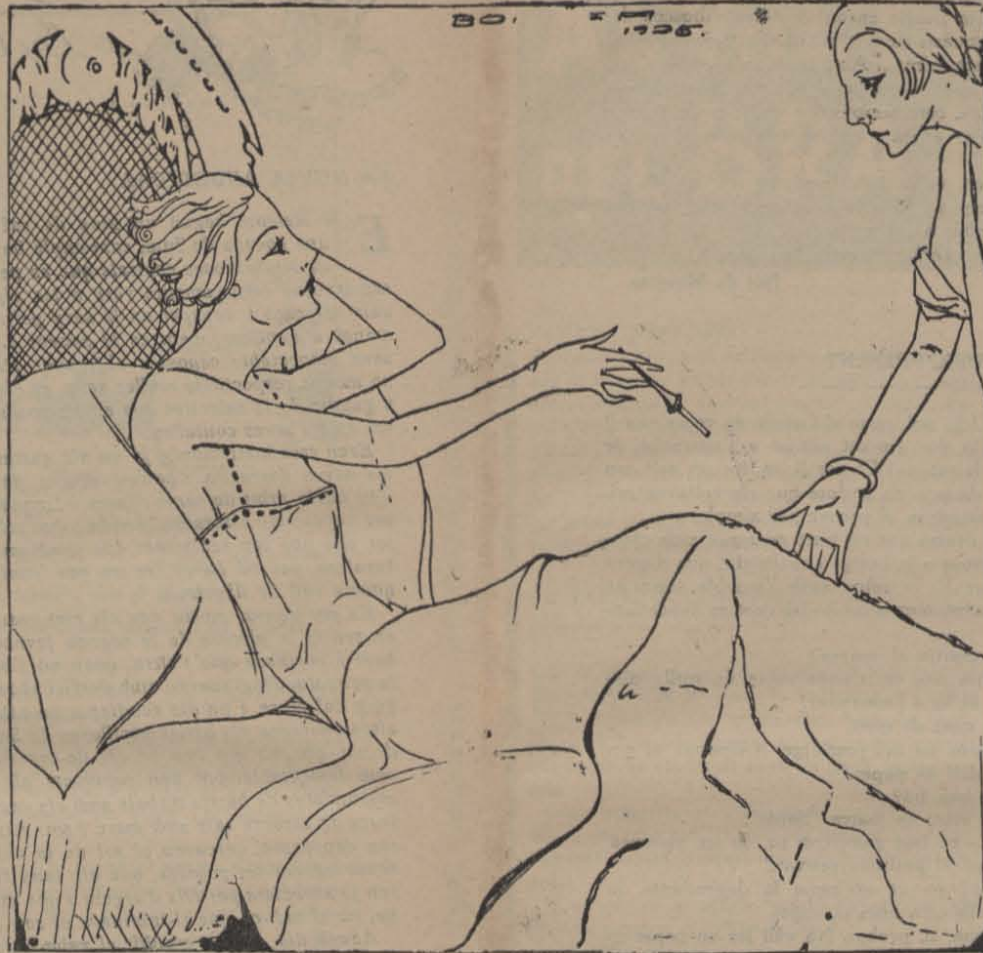
—I ara, noi, que has perdut la xaveta?

—No, Adela meua, no; és la veritat, la pura

—Ja t'he dit que avui no rebo visites.

—Es que diu que és una cosa molt urgent.

—Mira, regala-li un retrat meu.

veritat: quan ella m'estima una sola vegada, i encara com si ho fes per força, és que l'endemà farà temps fred o que plourà o estarà núvol. Quan ella està frenètica i m'estima dues, tres, quatre o més vegades, és que s'apropa temps xardorós, càlid, atmosfèric carregada... Es un baròmetre inconscient, però sense ella, sense consultar-ho abans amb ella, no podria pas redactar el meu "parte" diari pels meus llegidors...

La senyora Adela no tingué, doncs, més remei que sacrificar-se en holocaust de la ciència, perquè ella, ella... a la seva edat, dissortadament, sempre senyalava pluja...

K. M. A. Sutra

EL CINTURO DE CASTEDAT

EL brau senyor de Roctallat, n'havia fet de verdes i de madures, amb els infidels sarrains. A centenars els havia despatxat cap a l'altre barri, amb la noble idea de fer-los-hi comprendre la dolcesa de les doctrines cristianes. El senyor de Roctallat, tenia ben bé guanyada la glòria del cel. Així, l'home, tornava content i satisfet cap a son castell emmartelat, a reposar de la tasca acomplida.

Camí enllà, ell i els seus homes sojornaren en un castell d'un altre cavaller cristià que es veu que encara no havia acabat la feina de despatxar sarrains i omplir sacs de joies i altres futeses sense importància, perquè la seva muller fou qui sortí a rebre als honorables guerrers.

—I dè, i el vostre brau marit? — preguntà el senyor de Roctallat, en quedar sol amb la castellana, formosa com un sol i moguda com les aigües del riu Besòs.

—Ah, senyor! El meu marit partí a la guerra fa dos anys i encara no ha tornat! La meua desesperança és gran, senyor!

—I dè, i perquè, aquest desesper?

—Vos sembla bé, senyor, ço que el meu marit va fer amb mi?

—I què va fer amb vos, el vostre marit?

—I bé, mireu, senyor.

I la formosa castellana aixecà castament les seves faldilles i mostrà al brau guerrer un munt esferidor de cadenes i ferramenta, que el seu marit li havia col·locat per barrar el pas del camí de la felicitat.

—Vàtuanel! — exclamà el senyor de Roctallat —. Ja deveu haver passat males estones, si sou de la mena de les pondedores!

—He patit més que els meus patges, que han patit molt, cregueu, en veure'm així enfermada.

—I bé, jo vos lliuraré d'aquestes cadenes...

L'home s'agenollà i va enllestir un moment.

I després ella li donà les gràcies amb molts sospirs i amb molts retorçaments.

Però al bô de la feina, els clarins l'avisaren que era hora de partir.

En quatre gambades es va vestir i es va calçar i, radiant de goig, aparegué en mig del pati del castell, armat de cap a peus.

I els soldats, amb tot i que temien molt al seu senyor, tot era riure amb una passió irrefrenable.

—Però, què teniu, malviatge el vi de setze? — cridà el cavaller, roig com un tomàtec. — Que voleu que comenci a fer saltar caps?

—Senyor, mireu — s'atreví a dir un d'ells, senyalant a mig cos del senyor Roctallat.

—Sanc de serrains i fetge d'infidels! — exclamà ell tot esverat —. Es la primera vegada que em passa!

El brau guerrer, enloc de cenyir l'espasa i el cinturó clavetejat, s'havia enroscat a la cintura el cinturó de castedat de la noble i casta dama.

A. Vivell

—Mira, noia,estic segur de què m'enganyes.

—T'equivoques, noi: si t'enganyés, t'ho diria, creu-me.

UNA CONQUISTA

EN Bernat estava radiant. Havia conquistat una menor senzillament encantadora. Quinze anys. Morena. Bellugadissa. Dos abims per ulls, dues pomes en mig del pit. Una maduixeta en cada galta. Un niu de sensualitats a les caderes. Unes pantorrilles fetes a torn...

Havien quedat per les tres, l'hora en què ella havia d'entrar al taller, però aquell dia faria campana.

A les tres en punt, va comparèixer.

—Ja sóc aquí. On vol que anem, senyor, al cine?

—No bufona, no: agafarem un auto i anirem a passeig tota la tarda. T'agrada, el programa?

—Ai, un auto!... fots dos sols!

—No tinguis por, tonteta, que no t'ha de passar res!...

Ella abaixà els ulls i va accedir.

—Cap al Tibidabo! — va dir en Bernat en veu baixa al xófer.

I a seixanta per hora, el taxi enfilà el Passeig de Gràcia, el carrer de Salmeron, l'Avinguda, la carretera, fins arribar al cim més alt del plà de Barcelona.

Primer, en Bernat i la seva innocent conquesta, varen berenar a l'hotel. Després, dolçament enllaçats, varen agafar un caminet i arrapats l'un a l'altra, començaren a dir-se coses dolces.

Un idili, un veritable idili. Ell, a penes gosava a tocar-la. Ella, estava encesa, inquieta...

Ell li resava a cau d'orella:

—Aquesta poesia encanta! Aquests boscos deliciosos... aquests camins sol.litaris... aquesta quietud... aquesta calma... Això convida a somniar, a...

—Sí, ja ho sé — exclamà ella tota desinvolta— això convida, com sempre que vinc per aquí a que tu i jo ens en anem a ageure sota algun d'aquests pins!..

En Bernat no va voler sapiguer res més. Es va mirar de cap a peus a la seva innocent conquesta i es va limitar a preguntar-li:

—Bé, ja veuràs: ja estàs ben bona?

Noi de Manresa

EL MAGNIFIC PRESENT

REDELL, noi, quan el Geroni va veure aquell rotllo tan groixut penjat a l'aparador de la ferreteria! El cor li va fer un salt tan gros, que de poc els badoocs que els voltaven mirant els aparadors, el prenen per ximple.

Més de pressa que un isart perseguit pels caçadors, va entrar a la botiga i es dirigí a una dependenteta que el va rebre amb l'amable somriure amb què acostumen a fer-ho les nostres dependents.

—Què desitja el senyor?

—Voldria que em deixés veure un rotllo d'aquells que hi ha a l'aparador.

—Amb molt de gust.

I, treient-ne un del prestatge, li ensenyà el voluminós rodell de paper.

—Ja és ben bó?

—Ja ho crec: és marca "Sànic".

—Bé, no en faig gaire cas, jo, de les marques.

—Que no el podríem provar?

—Probar? — va exclamar la dependenteta, obrint uns ulls com unes taronges.

—Sí, dona, sí, provar. No vull fer un paper ridícol, jo. Aquest rotllo, és per regalar-lo a la senyora del metge, i si no és ben bó, no li vull portar.

—Li dic que és la millor marca, senyor.

—I jo li dic que si vostè no el prova davant meu no farem res, perquè a la senyora del metge li agraden les peces llargues, i jo no sé el què en sortiria d'aquí dins.

La dependenteta, roja com un pebrot, no pogué reprimir la seva indignació i digué, encarant-se amb en Geroni.

—Miri, senyor, si vol el rotllo, el pren, i si a la senyora del metge li agraden les peces llargues provin-ho vostès dos, que són els únics interessats en aquest punt.

El pobre Geroni havia confós els rotllos higiènic amb els de pianola.

Ab Ahd Hal

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pèlles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fóra de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpít!

a berenar i a res més. Vostè que els va veure, vol fer el favor d'orientar-me?

—Amb molt de gust, senyor jutge. Miri: quan el moço em va cridar, aquests dos jovenets estaven mig ageguts a terra. Al voltant d'ells, sí que hi vaig veure bastanta roba blanca, que potser eren unes tovalles. També hi vaig descobrir alguns entreteniments molt apetitosos, ara, de tall, sí que no en vaig veure cap, senyor jutge, i és per això que no puc assegurar si és cert que al bosc hi havien anat a berenar...

UN TESTIMONI DE VISTA

Flick Andó

EN Bernat Camps, el simpàtic i incorruptible moço d'en Veciana, va sorprendre, a l'ombra protectora i celestina d'un bosc de castanyers, al Toni i la Munda, un xaval i una mosseta que rondaven els divuit anys, en plena orgia amorosa.

EL MON ES DELS MES VIUS

QUAN l'Angeleta complí els seus disset anys, mestre Jan, el cerraller de Masnou, cregué que havia arribat el moment de casar-la.

—Ah, pillastres! — cridà en Bernat —. Que vos creieu que això és un hostel per venir-hi a... passar l'estona? Jo vos asseguro que vos en fareu set pedres!

Raó que tenia, de creure-ho així, perquè l'Angeleta era la xicoteta més bonica des de Mongat a Caldetes i si no anava de pressa a casar-la, era més que segur que li caçarien, dues coses ben diferents, per cert.

I, veient que en aquell moment passava per allà prop un caçador, el cridà i li digué:

—Mireu, nois — començà mestre Jan, una volta tingué reunits als seus tres millors fadrins — vui casar la noia, i vui que el seu marit siga un continuador de la meua cerralleria. Sé que tots tres la rondeu, sé que tots tres li haveu buscat les pesigolles més d'una vegada i sé que si no prenc una decisió ràpida, el millor dia me la trobaré amb el faldellí més curt del que és de desitjar. Així, doncs, com que a tots tres vos aprecio per un igual, vos posaré a concurs i aquell que se la guanyi, se l'endurà. Hi esteu conformes?

—Perdoni que el molesti, però necessitaria que vostè em servís de testimoni i declarés el què feien aquest parell de tranquils en plena naturalesa.

—Home, no m'agrada gaire, a mi, haver d'acusar d'un delicte d'aquesta naturalesa a gent jove, que necessita esplaïar-se — digué el caçador però si vos hi empenyeu...

—Sí, sí, necessito el seu testimoni. Faci el favor de venir amb nosaltres.

Els quatre protagonistes d'aquesta historieteta, un quart d'hora després es trobaven davant del jutge de pau.

Els tres minyons digueren que sí, i mestre Jan continuà:

Després de la declaració del noi i de la noia i de l'acusació concreta del moço, va ésser convidat a declarar el testimoni.

—A veure, senyor, faci el favor — pregà el jutge —. Aquest parell, diu que havien anat al bosc

—Doncs, bé: vos dono una hora de temps per fer un pany i una clau. Aquell que millor es surti del pas i que la seva obra siga més del gust de l'Angeleta, aquell serà l'afavorit.

Una hora més tard, pare, filla i dos dels fadrins estaven reunits de nou.

—Ves, noia — digué mestre Jan — mentres compareix el Tonet, tria tu mateixa, d'aquests dos pany, quin t'agrada més.

—Tots dos són bonics, pare.

—Has de decidir-te per l'un o per l'altre.

—Bé, doncs, aquest — digué, senyalant-ne un sense convicció.

—Molt bé. Ara el compararem amb el d'en Tonet. Ep, Tonet! On t'has ficat? Mira que passa l'hora del concurs!

—Ja vinc — contestà aquest desde el porxo.

—On rediantre t'havies ficat? — cridà mestre Jan, en veure'l entrar, tranquil i reposat.

—Oh! Estava allà fóra, fumant un cigarret..

—Un cigarret? Que ets ximple o el fas? I el pany? I la clau?

—No vos hi amoineu, mestre Jan. El pany, ja el té l'Angeleta, i en quant a la clau, en tinc jo una que l'havem provat tres o quatre vegades i casa perfectament amb el seu pany. De manera, mestre Jan, que ella dirà si la meua clau és la que li agrada més...

No calgué pas que parlés, l'innocenta Angeleta. Mestre Jan es mirà fixament al Tonet i exclamà amb aquella noblesa que caracteritza als nostres menestrals:

—Ens has guanyat la partida, noi. Quedes premiat per damunt de tots, però si no et cases demà mateix, ira de bet, et juro que demà passat quedaràs sense clau per poder obrir mai més cap pany!

Batllori Fi Cafort

PENITENCIA

EL pobre Rodoreda estava desesperat. Ric, tres voltes milionari, no havia pogut treure del damunt el maleit vici de renegar, cosa que delatava davant de totes les seves relacions el seu origen de carreter.

Efectivament, carreter havia estat el seu pare, i carreter de la Riba havia estat ell en els començos del negoci.

Avui explotava importants serveis de tracció i era accionista dels principals ferrocarrils del país, però... no podia juntar dues paraules, que no hi barregés un renec pel mig.

Un dia, anà a consultar al seu metge.

—Ja és un cas difícil, ja, el seu, senyor Rodoreda — li digué el doctor — però, no obstant, hi haurà remei, i si no s'ha d'ofendre, li proposaré.

—Què bony vol que m'ofengui! Digui, digui, vátua néu!

Naturalment que les seves expressions no foren tal com les copiem, sinó més dures, més contundents.

—Doncs, bé, senyor Rodoreda — continuà el

metge —. Vostè és un home bon xic interessat, quasi agarrat!

—Jo?

—Sí: vostè. Recordi que a l'hora de pagar, sempre es fa rebaixar alguna cosa dels comptes.

—Bé... sí... Un no ha de deixar pas que li robin la camisa, malaitsiga el cap de...

—Calmi's. No renegui, o no farem res.

—Digui, digui.

—Molt senzill: cada vegada que se li escapi un mal mot, dona cinc duros a la primera persona que li surti al pas, i si és a casa, resa un credo, i si és al carrer, entra a la primera església que trobi i, de genolls, resa dos paretres.

—Home! Té unes pensades, vostè! Repunyefia, Ja és ben empipador el què em proposa.

—Res: vuit dies justos. Próvi-ho, veurà.

El senyor Rodoreda acceptà la penitència.

Al cap de tres o quatre dies, ja quasi no pagava cap multa, però el que feia cinc, abans de sortir de casa, ja havia repartit vint duros entre els criats.

—Noi, això no va bé — es digué —. Avui has de posar molta cura amb el parlar, sinó, aquests fills de... de... la seva bona mare, et buidaran la butxaca.

Però, així que va sortir al carrer, un animal que badava li va clavar una trepitjada i li arrencà un renec que tots els sants del cel hi varen tenir que veure.

L'home es mossegà els llavis, i com que era davant de Pompeia, entrà decidit a complir la penitència.

En anar a pendre l'aigua beneita, trobà al costat de la pica una senyora, encara jove, i el senyor Rodoreda, sense dir-li paraula, es tragué cinc duros i els hi donà.

La bona dona, esmaperduda, es mirà els cinc duros, es mirà a qui els hi donava, buscà amb la vista un recó solitari i no veient-ne cap, es limità a dir tota enguniada:

—Bé... sí... però... On ens fem?

Rata Sàvia

Conte premiat en el número passat:

CONTE DE FADES

Demaneu a tots els quioscs:

AVENTURAS GALANTES

DE JACOBO CASANOVA

Surt els dijous

30 cèntims

—Vostès no ho dirien mai, però poden ben creure que jo ja estic vestida.

LA CRIADA NOVA

EN Bou, en Vicents Bou, va començar així el seu relat:

—Vosaltres, tots, sabeu que jo visc sol i que no tinc més que una minyona al meu servei. Sóc rígid, molt rígid, a casa, i he d'ésser-ho forçosament, perquè a mi, les criades, m'agraden joves i maques. Tinc més gana, veient una noia bonica al meu costat.

Les tracto amb una severitat ascètica. Però, nois, la criada nova que vaig llogar ahir, puc ben dir que m'ha acabat els quartos, la serietat i l'ascetisme. No dic la rigidesa perquè mentiria.

El relat començava a fer-se interessant. Tots préviem grimègia a l'engròs, i escoltàvem amb unes orelles de pam.

En Bou, continuà

—Figureu-vos que avui, dissabte, abans de sortir de casa, he cridat a la minyona i li he dit:

—Escolta, Engracieta, com que demà és diumenge, no em llevaré fins a l'hora de dinar.

—Molt bé, senyoret — respongué ella tota humil.

I, quan ja era al llindar de la porta, em preguntà, com si s'hagués descuidat alguna cosa:

—Ah, escolti, senyoret! A quina hora acostuma a demanar l'esmorzar?

—No ho sé; quan em despertí. Per què m'ho preguntes?

—Oh, per res, però si té l'habitud de demanar-lo abans d'anar a plassa, no valdrà la pena de què em posi els pantalons!...

L. A. Boca d'Or

LA JOLIUA PECADORA

ES una xamosa ex sabatera del carrer de Borrell, que es va casar amb un senyor d'edat. Naturalment, la xicota sent la necessitat de fer algunes escapades del domicili conjugal amb un amiguè que fa de boxador a estones, fuma egipcis, porta pantalons Oxford, sab ballar un xarleston gairebé millor que el negre Bubby i sab, a més, fer una sèrie de coses i cosetes a l'ex sabatera que li fan posar els ulls en blanc tres o quatre vegades cada cop que surten junts.

L'altra dia, l'amic li proposava fugir a Amèrica.

—Oh! — va fer ella —. Però, i el meu marit?

—El teu marit? El teu marit, també se't morirà, un dia o altre!

La xicota, llavors, deixà escapar un sospir:

—Ah! — va fer —. Si això no depengués més que de mi...!

K. Màndula

—Ho veus, home, ho veus! Ja t'ho deia, jo!...

—Si noia, tens raó. Des de demà tindrè un frasco d'"Erotyl" a casa...

Erotyl: és el producte magnífic per a combatre eficaçment la IMPO-

TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: *Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona*

Mascota", que han vingut a completar l'"elenco" artístic d'aquell xiroi saló.

Pel Nadal, hem sentit dir, preparen una festassa, on hi aniran molts senyors de Sabadell i Terrassa.

o o o

S'HA estrenat la segona versió del "Joy-Joy", que se'n va tranquil·lament i sense esforços cap a la 200 representacions.

Val a dir que els nous quadres són fastuosos, elegants i plens de llum, de riquesa, i sobretot, de senyores guapes.

El "Manco" va anar a veure'ls i en va sortir molt content, dient que n'havia tret profitós ensenyament.

o o o

AL "Principal-Palace", l'ex concert ultra refinat, s'ha estrenat una pel·lícula que es diu "La trata de blanques".

Es tracta d'una producció on surten una colla de dones maques, entre elles la Clara Adams, la Paulina Starke i l'Eva Novak, aquella femella tan apetitosa que abans treballava amb en Tom Mix.

"La trata de blanques", ha estat un èxit.

Puix les noies de "La Guinda" quan no tenen res que fer, entren a veure la cinta, que els hi té molt d'interès.

S'APROPA Nadal i, fidels amb aquella divisa de "cada ovella amb sa parella", tothom fa els seus plans per a passar aquests dos dies de festa lo més bé possible.

El senyor Esteve dinarà amb la família i la durà a "treiatu".

Ele "corridos" duran a l'amigueta a qualsevol "gabinete reservado para familias" de can Joan o de "La Patria".

Els nois de casa bona celebraran la diada no compareixent en quatre dies pel seu domicili.

Els de LA TUIES, com sempre, a casa la Mamà anirem, que és on hi han noies més maques i millor estona passem.

QUAN aquest número surti al carrer, ja sabrem si, amb la rifa, ens hem fet rics.

Servidor de vostès, no hi té cap esperança, perquè n'està convençut de què això de la rifa és una rifada digna de la què ens va fer en Cambó quan encara era home cèlebre.

A casa, ja fa molt temps, que no creiem en els jocs, com no siguin els que fan les meuques amb els badocs.

o o o

Acân "Maxim's" sembla que la cosa s'anima. Cada nit s'hi donen cita els "corridos", que esperen allí tranquil·lament que es faci de dia per a poguer anar a casa, perquè un home que es respecta no pot pas anar-se'n a casa amb la claror de la lluna.

La parella Olga and Silverio balla amb molta distinció, i les noies de la casa arramben amb discreció.

o o o

ELS senyors de l'"Eden" han rebut dotze angleses, tipus reforçat, com els articles que venen a "La

L'ALTRA nit vàrem anar al "Bataclan", per a fer una interviu amb la Marinella, la simpàtica florista, que és, per aixís dir-ho, una mena de mare esperitual de les ovelletes perdudes que treballen el suro a l'escenari i al foier. Vàrem tornar a veure el "Xec-Xec", i encara ens va agradar més que la primera vegada.

I és que hi han coses al món, que la primera vegada sols fan l'efecte complert al cap d'una temporada.

o o o

LA festa de Santa Llúcia, a la tarda, a l'"Espanyol" van fer una funció extraordinària, dedicada a les simpàtiques nenes de l'art de l'agulla (i no diem del·fil, perquè amb aquestes coses és qüestió de no ficar-s'hi gaire, perquè si un s'hi fica, bona nit i bona hora).

Com és natural, es va representar "La Puntaire", i la concurrència va sortir amb les llàgrimes als ulls.

I és que de vegades les puntes igual que a la dolça Agnès, donen disgustos molt grossos, que no s'obliden mai més.

L'Afarta Pobres

PAGÉOL
vence la blenorragia

AVIAT

ALMANAC DE LA TUIES

EL MILLOR DE LLOFRIU I DE TOTES LES NACIONS DEL VOLTANT

«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{TS} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Tèlèfon 5221 - A.

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

Tèlèfon 4808 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Tèlèfon privat

Calefacció central — Habitacions a 5 pts.

Reserva absoluta

SABEU QUE ES UN BETTER?

Es el millor preservatiu conegut i el més econòmic
Un sobre BETTER val 50 còntims i una capsa d'alumini contenint tres BETTER val 2 pessetes
De venda: Farmàcia: Unió, 5 (Oberta tota la nit)

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb
SULFURETO CABALLERO
Comte de l'Asalt, 86 i centres d'especifics
Barcelona

EPI... EPI...

No ho dubteu ni un moment:
Per bones gomes higieniques
Per bons lavatges higienics
Per bons polvora de matar cabres... L A MUNDIAL. ESPALTER, 6

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veiesin el llop, compreu la **LOTION LADIL**

que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Rambla de las Flores, 14

¡No más inyecciones!! ¡No más molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarrías, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84. — Segalà, Rambla de las Flores, 14, etc.

Demaneu cada dijous al vostre quiosc:

AVENTURAS GALANTES DE JACOBO CASANOVA

Esplèndida il·lustració — **30** cèntims

Granada en Cataluña

BARNOCTURNO
Resopones econòmics — Vinos y licores de todas marcas - Precios limitados
S. OLEGARIO, 27

Demaneu cada dimecres
La Novela Frívola

GARCIA.

—Què mires, nano?

—Oh, estava pensant que si et possessin de portada a LA TUIES, haurien d'augmentar la tirada!